

A húsvét öröme az örök élet örömébe kísér bennünket

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol a Thesszalonikaiakhoz írott első levele 5. fejezetének a 16.-tól a 24. verséig a következőképpen:

„Mindenkor örüljete, szüntelenül imádkozzátok, mindenért hálát adjátok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra. A Lelket ne oltsátok ki, a prófétálást ne vessétek meg, de mindent vizsgáljátok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok! A békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. Hú az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt.”

Urunk: te tudod, hogy milyen elkeseredettek és erőtlének tudunk mi lenni. Teremtsd meg bennünk a Te örömetet igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

„**Mindenkor örüljete!**” (1Thesz 5,16) „**Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete!**” (Fil 4,4) – írja a Thesszalonikabelieknek és a Filippibelieknek is Pál.

„*Megbolondult ez a Pál? Hát nem lehet parancsra örülni! Ha háromszor mondják, akkor sem!*” Pál apostol nem parancsra örült akkor, amikor Szilással a börtönben éjfél tájban énekszóval magasztalta az Istent (ApCsel 16,25). Pálból és Szilászból a húsvét öröme és ujjongása szakadt fel – a legnehezebb helyzetben is. Ez a gyönyörűsége öröm már a teremtés óta végigkíséri az embert: „És látta Isten, hogy *minden*, amit alkotott, *igen jó*.” (1Móz 1,31a) A teremtés öröme Jézus feltámadásával erősödött meg, és borított be mindannyiunkat. **Az örömet tehát nem akarni kell – és nem megszerezni kell. Az örömet kérni lehet – és kegyelemből kapni lehet.** Ez az evangélium, a jó hír – lényege.

Minden emberi öröm az örökkévalóság, a feltámadás, a húsvét örömének az ajándéka. Azért kapunk erőt Istentől a folyamatos örvendezésre – mert húsvét *után* vagyunk. Feltámadt a Krisztus! BENNÜNK támadt fel a Krisztus!! És mi a feltámadt, *élő* KrisztusBAN vagyunk folyamatosan – azóta is. A Krisztusban Életünk lett. Valódi, és Teljes életünk.

Kedves Testvéreim! **Éljük meg – ezt a bennünk lakozó örömet. Adjuk át magunkat neki. Fenntartás nélkül. Tanuljunk meg ujjongani! Tanuljuk meg azt, hogyan lehet ugrándoani örömünkben.** Úgy ugrándoani, ahogyan Dávid ugrándozott a városába érkező frigláda előtt (2Sám 6,14-15), és ahogyan a magzat Keresztelő Szent János ugrándozott anyja, Erzsébet méhében a magzat Jézus előtt, amikor az áldott állapotban lévő Mária meglátogatta a rokonát, Erzsébetet (Lk 1,41).

A húsvéti öröm nem fakul meg. Ahogyan Jézus maga ígérte az oltár előtt felolvasott ígénkben: „örömötöket *senki* nem veheti el tőletek” (Jn 16,23a). Vagy ahogyan Pál vallotta a Rómaiakhoz írott levelében: „Mert *meg vagyok győződve*, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak – sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény *nem* választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 8,38-39).

A húsvéti öröm nemcsak, hogy nem fakul meg, hanem *ki is terjed* a mi életünkben. A húsvéti örömünk elsőként Isten felé terjed ki. Imádság lesz belőle. *Szüntelen* imádság. Ez a szüntelen imádság messze nem valamilyen ima szünet nélkül való mormolása. Az *életünk egésze* válik imává. Ima lesz az, ahogyan rámosolygunk valakire. Ima lesz az, ahogyan megérintünk valakit. Ima lesz az, ahogyan megkenünk egy vajjas kenyeret. Az imádság Istenhez való közelséget ad nekünk. **Az Istenhez való közelség felfakasztja bennünk a hálaadást. És ezzel beindul egy gyönyörűséges szeretetkör az életünkben: A hálaadásunk felszáll Istenhez. Istenben szeretetté alakul. Isten szeretete kegyelem formájában meglátogat minket. A kegyelem pedig hálaadást szül. – És itt a kör kezdődik előlről.**

Kedves Testvéreim! **A hálaadásra tehát *nem Istennek* van szüksége. A hálaadásra *nekünk* van szükségünk. Hogy bekapcsolódjon az életünkben ez a szeretetkör.** Amikor Pál az igeszakaszunk előtt és az igeszakaszunk első felében 12 felszólító módban álló ígét sorol fel egymás után, akkor nem parancsokat osztogat, hanem ennek a szeretetkörben leélt életnek a kaleidoszkópját mutatja meg a thesszalonikai gyülekezet tagjainak.

A húsvéti öröm kiterjed mások felé is. A húsvét öröme közösséget, gyülekezetet formál. Isten családját, Isten Országát. És akkor eljutunk a mai kezdő zsoltárversünkhöz: „Örvendezz Istennek, *egész föld*, énekeljétek neve dicsőségét!” (Zsolt 66,1-2).

A feltámadt Krisztusban való öröm azonban nemcsak *betölt*, hanem *meg is tisztít bennünket*. Ahogyan a Talmud mondja: minden egyes örömünkkel el kell számolnunk Isten előtt. Honnan, miből származott az az öröm? Istentől érkezett-e – vagy csak a saját ösztöneink kieléséből származott? Ezért mondja Pál, hogy „mindent vizsgáljatok meg, a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok! (1Thessz 5,21). Mert a teremtésben Isten szabadságot adott az embernek. A választás szabadságát. **Vigyázzunk tehát a választásainkra!** Minden embernek lehetnek rossz tettei, rossz választásai. Vannak is. **Kapjunk akkor észbe, amikor az életünk egy hosszabb szakasza rossz választások sorozatának bizonyul. Muszáj nekünk *arra* mennünk tovább? Muszáj ezt annyira erőltetnünk?? Nem *máshová* vezet minket a húsvét fénye – és a feltámadt Krisztus reménysége?** Figyeljünk ilyenkor jól a bennünk feltámadt, élő Úrra. És akkor – az Ő erejével, kegyelemből – *túl tudunk lendülni a rossz választásainkon*. Immár *visszatekintve* tudjuk e választásaink rosszaságát szemlélni. És akkor *ismét* eljutunk a mai kezdő zsoltárversünkhöz: „Mert megpróbáltál bennünket, Istenünk, megtisztítottál, mint ezüstöt a tűzben.” (Zsolt 66,10) „Mert Isten nem haragra rendelt bennünket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk, Jézus Krisztus által” (1Thessz 5,9).

Amikor már megtapasztaltuk a magasságot is – és a mélységet is – az életünkben, amikor már megtanultunk ujjongva, ugrálva örvendezni – és a rossz választásaink fölött elkeseredetten bánkódni is – akkor a húsvét öröme *újra és még jobban* kiterjed bennünk. És itt jutunk el a mai igeszakaszunk záró imádságához – amelyet Pál apostol minden bizannyal fortissimoban, áldó örömeiben szinte kiáltva diktált le az írnokának. **Immár nemcsak a húsvétra, mint *tényre* nézünk vissza, nemcsak *megéljük* Urunk bennünk való feltámadásának a gyönyörűségét – hanem *előrenézhetünk* a mennybemenetelre, a Szentlélek kiáradására – és mindebben a *saját jövőnkre* is. *Jövőbizonyosságban* élhetünk. **Miért? Mert azon az úton megyünk – *ami a Krisztus maga*. *Oda* megyünk – ahol Jézus és a Mennyei Atya várnak bennünket: *az örök életbe*.** „Ezért tehát nem csüggedünk – mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (1Kor 4,16.18).**

A békesség Istene – akit arra kér Pál apostol, hogy áldjon meg bennünket – nem a meditatív békesség nem cselekvő, nyugvó Istene – hanem **teremtő Isten**. Isten hozzánk *minden helyzetben* hű. Megcselekszi mindazt, amelyre az irántunk *való* határtalan szeretete indítja. Ez éppen úgy visszafordíthatatlanul „elvégeztetett” (Jn 19,30), ahogyan Urunk megváltott bennünket a keresztfán. Isten megőrizz és megszentel bennünket – elsőként és legfontosabbként a bennünk lakozó Szent Lelkével – amely megvilágosítja a mi elménket, hogy a választásaink helyesek legyenek. Az elménk által pedig Isten megőrzi a testünket is (a Szentlélek templomát; 1Kor 6,19), hogy romlandóból majd romolhatatlanná lehessen – a feltámadásunk után, Isten Országában. **Isten dicsősége tehát a lelkünk legmélyében jelenik meg – és árad egyre kifelé. Épségünk nem a saját épségünk, hanem a bennünk feltámadt Krisztus épsége – azaz kegyelemből kapott. Nem büntelenek vagyunk, hanem büntetést nem érdemlőek – azaz feddhetetlenek – a magát értünk feláldozott Krisztus miatt, aki mindannyiunk közül elsőként feltámadt, hogy Istennel lehessen immár folyamatosan és örökre – úgy, ahogyan majd mi is leszünk.**

Kedves Testvéreim! A bennünk feltámadt Krisztus megőrizz bennünket az ő majdani, második eljövételére. „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban.” (Ef 1,3) Zárásként mi mást mondhatnánk, semmint hogy „A békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. Hű az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt.” (1Thessz 5,23-24). Így legyen! *Így lesz.* Halleluja! Ámen.